

[Kjeld Olesen.]

op, uden at vi ville gå på akkord med vor sociale samvittighed. Det blev til yderligere over 500 mill. kr., altså i alt 5 mia kr. Hertil kommer så vort forslag om at spare i landbrugssektoren og forslaget om en yderst rimelig besparelse på forsvaret. Vi ville sammenlagt være langt over de 5 mia kr., som er forudsætningen for en lettelse af den direkte beskatning på 10 mia kr.

Men hvad gjorde regeringen så? På 5 partiers vegne meddelte man os allernådigst, at man ikke kunne acceptere dette; vi måtte trække os pænt tilbage. Men trods en yderst, jeg vil sige arrogant behandling erklærede vi os parat til at fortsætte forhandlingerne. Det skete så i tirsdags, da en betydelig neddæmpet regeringschef bad om nye forhandlinger, efter at det ikke rigtig var gået med de øvrige partier.

Det må retfærdigvis siges, at regeringen i denne sidste fase viste nogen imødekommenhed. Det var tilfældet på besparelsesområdet, selv om der stadig væk var afgørende forskelle i opfattelserne. Det var som bekendt tilfældet i spørgsmålet om skatteskaalen, hvor der ikke var de meget store afstande.

Men vi kunne ikke blive enige i spørgsmålet om at bekæmpe arbejdsløsheden, og jeg vil gerne slå meget fast: vi er ikke pludselig kommet med nye krav. Allerede i første fase af forhandlingerne var beskæftigelsen det vigtige punkt. Vi har hele tiden sagt, at vort grundlag var helhedsplanen, der først og fremmest sigter på at gennemføre den fulde beskæftigelse. I helhedsplanen nævner vi specielt den del af boligforliget, der går ud på en årlig opførelse af 40.000 boliger. Det kan ikke komme som nogen overraskelse, at vi kræver sikkerhed for finansiering, således at denne aftale kan indfries. Men man ville ikke. En utrolig handling, der viser, at denne regering har mistet ethvert initiativ og enhver handlekraft og er en regering, der har givet op over for de problemer, der ligger og venter.

Tror statsministeren virkelig, at der vil være en gnist af chance for, at han kan føre indkomstpøolitik efter et sådant nej? For ikke at tale om det, man nu lægger op til. Den beretning, der her til morgen foreligger fra politisk-økonomisk udvalg, fortæller om, at forvirringen efterhånden er total. Tager

vi udviklingen, ser vi, at først kunne regeringen ikke besinde sig til at få sat skub i forhandlingerne. Så indbød man socialdemokratiet, og man nåede et godt stykke, samtidig med at man gik i gang med andre partier; derefter havde man ikke mere brug for os, men man søgte en løsning med andre partier. Da det ikke førte til noget, vendte man pludselig tilbage til os, og da vi til sidst måtte gøre klart, at vi ikke ønskede at være gidsel for en politik, der lod hånt om at bekæmpe arbejdsløsheden, måtte vi skilles.

I dag kan vi så i beretningen se, at venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti atter har fundet sammen. Nu er grundlaget, at der skal spares op til 7 mia kr., og man er atter vendt tilbage til de gamle asociale forslag. Der skal spares ikke mindre end 800 mill. kr. på børnetilskuddene, der er tale om delvis ophævelse af mejeritilskuddet, der skal spares på medicintilskuddene, og herovenpå skal der yderligere spares 160 mill. kr. på sundhedssektoren, hvis virkninger vi overhovedet ikke kender. Der skal skæres ned med 12,5 mill. kr. på Bornholmstrafikken, for blot at nævne nogle eksempler.

Det store spørgsmål er naturligvis, om dette kaos vil blive afløst af en enighed mellem partier, der udgør et flertal. Får vi et sort forlig, er skylden regeringens og alene regeringens: så har den ønsket det. Selv om valg i sig selv ikke løser problemerne, foretrækker vi denne løsning. Socialdemokratiet tror, at befolkningen forstår nødvendigheden af, at vi pålægger os selv de nødvendige byrder, uden at lighedssynet tabes af syne, hvis byrderne vel at mærke fordeles retfærdigt, og hvis byrderne virker. Socialdemokratiets helhedsplan opfylder begge betingelserne.

Glistrup (FP):

I dag tager folketinget fat på den årlige debat om, hvordan næste års indkomstskatter skal udskrives. Der er en generationslang tradition for, at denne debat drejer sig om, hvilke skatteforhøjelser man skal iværksætte. Grunden har været den, at de offentlige udgifter umådeholdent er steget og steget og steget; det har nødvendiggjort, at indkomstskatteudskrivningen også til stadighed er blevet forøget. Tallenes tale viser, at værst gik det til i så henseende i VKR-rege-